

Šli so in prišli do blestečega prestola Boga Očeta samega. Ves svetel je bil ta prestol, in naš gospod Zveličar je bil obdan od milijonov nebeških krilatcev, ki so prepevali slavo Bogu vsemogočnemu.

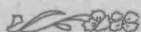
Kakor očaran in ves prevzet je bil Francek od te nebeške lepote. Privedejo ga pred Boga Očeta, ki ga prijazno nagovori in mu pokaže ateja in mamico.

In glej! Vsa v sijajnem blesku se mu približata, in mamica ga objema, atej pa poljubuje.

V tem presrečnem trenutku pa se prebudi Francek iz presladkih sanj; solnce se je nagibalo že k zatonu, živina pa se je pridno pasla okoli njega.

Ko je solnce poljubljalo gore v slovo, se napoti Francek z živino proti domu, v zvoniku župne cerkve pa zazvoní Ave-Marijo. Pobožno se pastirček odkrije. Iskreno moli za mamico in za ateja, in solza čiste otroške ljubezni mu zdrkne po licu . . .

Anton Antonov.

Pepček.

Pepček je dečko, da malo takih. Velike oči so sive in sanjajo. Vsa cvetoča lica se smehljajo in prosijo. Poredno zro izpod klobučka razkuštrani laski. Če hodi Pepček po cesti, in če je blato, si zaviha hlačice do kolen in se smehlja . . . Če je pa lepó, teče naprej in naprej in ne misli nič . . . Drugega Pepček sploh ne dela.

Nekoč pa se je pripetilo Pepčku nekaj posebnega. Tekel je po blatni cesti in je pal v blato, v lužo. Ves obraz je imel blaten, kakor iz prsti.

„Pomagajte!“ Zakričal je tako strašno, da je še mesec dni potem pravila o tem Zgorajeva Urša, ki je šla mimo in je slišala ta krik.

„Utonem!“ Valjal se je Pepček v blatu in se je komaj izkobacal iz njega.

„Joj! Joj! Hlače so blatne!“

Stekel je domov.

„Mama! Mamika! Ojoj!“

Skril je obrazek v dlaneh in je zajokal.

„Mamika!“

Sel je na prag. Nato je prišla mama in je zagledala Pepčka na pragu — začudila se je: „Kaj pa ti je?“

Pepček je zajokal še huje, a ni vstal.

„No, kaj ti je?“

Tedaj je zaihtel še huje: „Ah, mamika! Povaljal sem si obleko!“ Mama ga je dvignila: „Ne jokaj, Pepček!“ Omila mu je obrazek in ga preoblekla v drugo oblekico, in potem je bil Pepček zopet vesel.

Mama se je smehljala.

„Neroda mala!“

Poljubila je malička na lica in mu je poravnala razkuštrane laske na glavici.

Cvetinomiški.

Kratkočasnica.

Pravi les. Slavnostni prireditelj: „Iz kakšnega lesa naj naredim govorniški oder?“ —

Tesar: „Najboljše bo, če ga naredite iz trepetljike.“

Internus.

Naloga.

(Priobčil „Internus“.)

Napolnite prazne predalčke s črkami tako, da se bo po navpični sredini čitalo moško krstno ime. Besede pa naj po vrsti pomenijo napravo: 1. ki jo rabi voznik pri konju, 2. ki odpira in zapira sobe in shrambe, 3. ki povzdiga vesele in žalostne slovesnosti ter je znamenje zmage, 4. ki služi zlasti za shrambo žita in moke, 5. ki je mesto vrat pri ograjah in plotovih.

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil „Internus“.)

Kdo ima živalsko oko, pa je vendar človek?

Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.